

Tots els dies arriben

IÑAKI GARZ

Postres

XAVIER CAPARRÓS

Premi Saó de Ponent de textos teatrals
per a espectacles de petit format
Setena i novena convocatòries

Pagēse
editors

LLEIDA, 2026

TOTS ELS DIES ARRIBEN

Iñaki Garz

ESCENA 1

(Apartament senzill d'un barri de Lleida capital. Sala d'estar de la casa de JOSEP i SÍLVIA. JOSEP mira embadocat una pedra que té a les mans. Entra SÍLVIA i comença a buscar alguna cosa entre les prestatgeries de llibres.)

SÍLVIA: Què mires?

JOSEP: Una pedra, la veus? *(L'hi ensenya.)* Me la va regalar el meu pare quan amb prou feines tenia onze anys. Un dia em va agafar la mà, me la va obrir i me la va posar a sobre. Llavors em va dir: "cada vegada que les coses vagin malament, prem amb la mà aquesta pedra i jo seré al teu costat".

SÍLVIA: Et va dir això?

JOSEP: Sí.

SÍLVIA: Quina bestiesa.

JOSEP: Sí. Potser sí. Depèn de com es miri.

SÍLVIA: No et vull ofendre, no t'ho prenguis malament. Ho dic sense ànim d'ofendre't, però és una bestiesa.

JOSEP: T'agraeixo l'aclariment. Em quedo més tranquil.

SÍLVIA: Van malament les coses?

JOSEP: He tingut mal dia a la feina. De fet, he tingut un dia de merda.

SÍLVIA: Ha passat alguna cosa?

JOSEP (*pausa*): És igual. No és res. Tinc un mal de cap horrorós. Ja t'ho explicaré un altre dia. Què busques?

SÍLVIA: Un llibre de la biblioteca. L'has vist?

JOSEP: No. No sabia que tinguessis un llibre de la biblioteca.

SÍLVIA: No m'estranya. No saps quin número de sabates porto, ni quin és el meu color preferit o com m'agrada anar pentinada. Com vols saber si tinc llibres de la biblioteca?

JOSEP: El teu color preferit és el vermell.

SÍLVIA: El meu color preferit és el bordeus. Em posa nerviosa no trobar les coses. Un clàssic d'aquesta casa.

JOSEP: Per què el necessites? No era el vermell?

SÍLVIA: Bordeus.

JOSEP: Fa un any et vaig comprar un vestit vermell.

SÍLVIA: I has vist que me'l posi alguna vegada? Haig de tornar un llibre de l'any passat que

no me'n recordo ni quin és. M'han escrit de la biblioteca amenaçant-me, com si fos una terrorista literària, de donar-me de baixa si no torno el coi de llibre.

JOSEP: Quin llibre és?

SÍLVIA: No m'escoltes, oi? Fa un segon que t'he dit: haig de tornar un llibre i no me'n recordo ni de quin és. No ha passat tant de temps perquè el teu cervell hagi descodificat la informació, oi? Ho pot fer, això, el teu cervell, en un segon?

JOSEP: M'estic oferint a ajudar-te a trobar el llibre.

SÍLVIA: Ara que ho penso: primer haig de trobar el carnet de la biblioteca.

JOSEP: No sabia que agafaves llibres de la biblioteca.

SÍLVIA: No sabia que tenies una pedra ronyosa dintre de casa, quan saps perfectament que estan prohibides les coses brutes i ronyoses a dintre de casa.

JOSEP: Aquesta pedra és una cosa important per a mi.

SÍLVIA: Sí. Una història ben bonica. M'ha com-mogut profundament.

JOSEP: Et molesta la pedra? Vols que la llenci?

SÍLVIA: Fes el que et doni la gana, però no la deixis per aquí al mig com fas amb tot.

POSTRES

Xavier Caparrós

ESCENA 1

Apartament de la dona.

Apartament decorat amb gust. Al centre de l'escenari, un sofà gran de cara als espectadors i una taula rectangular amb dues cadires enfrontades. A un costat, un petit moble amb un aparell de música i dos altaveus. I a l'altre, un llit gran i dues tauletes de nit. Dues portes, una a cada costat de l'escenari, i una finestra. Al fons, en diagonal als espectadors, i una a cada cantó de l'escenari, dues tarimes amb una mena de faristol que recorden on es col·loquen els directors d'orquestra.

EL VISITANT i LA VISITANT, que vesteixen de blanc, estan instal·lats còmodament al sofà, estirats cadascú a un cantó. Els seus peus descalços es toquen i se separen en el que sembla una mena de joc. Ell té les mans sota el cap i ella té a les mans un dossier i un bolígraf.

EL VISITANT: Potser no són tan simples, aquests humans. S'hi està bé, aquí, s'hi està molt

bé, aquí... (*Es posa més còmode.*) És curiós aquest invent... És còmode, no et sembla?

LA VISITANT: No sé per què ens han assignat aquests dos. Si estan aparellats...

EL VISITANT: I venir a Mollerussa... Per què a Mollerussa?

LA VISITANT: Ves a saber...

EL VISITANT: No siguis impacient... Hem d'esperar esdeveniments. Segur que hi ha una explicació. Sempre n'hi ha una.

LA VISITANT: Sempre n'hi ha una?

EL VISITANT: No. No sempre.

LA VISITANT: A Mollerussa a cavall d'una puça.

EL VISITANT: Però què dius?

LA VISITANT (*juga amb el bolígraf*): És curiós això de, com en diuen, paper i bolígraf... Quines troballes... "Boli", paper... quina gràcia... Aquests humans són l'hòstia.

EL VISITANT: Ens hi hem d'acostumar.

LA VISITANT: Diuen que no és fàcil.

EL VISITANT: Ja ho veurem.

LA VISITANT: Quant temps ens hem de quedar?

EL VISITANT: No ho sé. Potser no hi ha retorn.

LA VISITANT: Quan ho sabrem?

EL VISITANT: I jo què sé... Sé el mateix que tu.

LA VISITANT: És a dir, poca cosa.

EL VISITANT: Pràcticament res.

Sona un timbre i, tot seguit, apareix la DONA vestida de manera informal. La DONA, que no els veu, obre la porta del carrer. EL VISITANT i LA VISITANT s'aixequen lentament del sofà just abans que la DONA posi bé els coixins. Els dos visitants caminen fins a situar-se sobre les dues tarimes i ella comença a mirar altres documents que hi ha sobre el faristol. La DONA surt per la porta de la dreta i torna a entrar amb dos bols plens de maduixes amb nata que deixa damunt la taula. Entra l'HOME, amb vestit i corbata, i fa un petó rutinari a la DONA. Els seus moviments són accelerats.

DONA: Com ha anat el sopar?

HOME: Feina, feina i feina... No saben xerrar d'una altra cosa... No he pres ni les postres! Són una mica ensopits.

DONA: No sé com els aguantes...

HOME (*se la mira*): Com puc...? Què vols que hi faci?

DONA: Canviar?

HOME: Canviar? Per a tu és molt fàcil.

DONA: T'he preparat una cosa que t'agradarà.

HOME (*nerviós*): I encara he de preparar la reunió de demà...

DONA: Intenta calmar-te. (*Pausa.*) Calma't, si us plau. Va, que encara queden les postres.

Els dos van cap a la taula. Ell sembla anar-hi per inèrcia perquè és evident que està pensant en una altra cosa. S'asseuen.

HOME: Crec que m'oferiran el càrrec. Aquesta nit els he impressionat. I ja veuràs demà.

DONA: Me n'alegro. (*Fa la primera mossada.*)

HOME: Estic acabant un informe espectacular. Porto tres mesos recopilant dades. Es quedaran bocabadats. No podran negar-me l'ascens. Hi estic posant els cinc sentits (*la mira*).

DONA: Tenia ganes de veure't.

HOME: I jo. He deixat el sopar a mitges.

DONA (*irònica*): Quin honor. Estic tan emocionada que no sé si podré dormir.

HOME: Jo segur que puc. Estic esgotat.

DONA: No m'estranya... No menges?

HOME: Com?

DONA: Et quedes a dormir?

HOME: No, no puc. Ja t'ho he dit per telèfon. Tinc feina. Demà m'he de llevar molt d'hora perquè he de preparar la reunió...

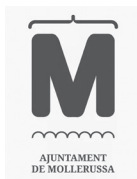
DONA (*en broma*): Tu t'ho perds.

HOME: No comencis.

Aquests textos han guanyat el Premi Saó de Ponent de textos teatrals per a espectacles de petit format. La setena convocatòria, on va guanyar el text *Tots els dies arriben*, va ser organitzada per Saó de Ponent Mollerussa conjuntament amb l'IEI de la Diputació de Lleida i l'Ajuntament de Mollerussa. La novena convocatòria, on va guanyar el text *Postres*, va ser organitzada conjuntament entre l'IEI de la Diputació de Lleida i l'Ajuntament de Mollerussa.

El jurat de la setena edició estava format per: Carme Alòs, Francesc Foguet, Jaume Jovells, Anton Not i Laia Soldevila.
Pel que fa a la novena edició, estava format per: Anton Not, Francesc Pla i Margarida Troguet.

Amb la col·laboració de



© Iñaki Garz i Xavier Caparrós, 2026
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2026
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2026
ISBN: 978-84-1303-732-5
DL: L 588-2026
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.